

***FORZA
LAMPART***

WOUTER DEBOOT & YVES LAMPAERT

FORZA **LAMPAERT**

— MORE THAN JUST A FARMER'S SON FROM BELGIUM —

P E L C K M A N S

INHOUD

DONDERDAG 24.12.2020

DE GEBOORTE VAN EEN IDEE _____ **6**

DE PROLOOG (VAN ZIJN LEVEN) _____ **13**

EEN GEBOREN COUREUR? _____ **29**

2010-2011

PLANTREKKERIJ BIJ DE BELOFTEN _____ **47**

2012

EFC, HET BEGIN VAN EEN DROOM _____ **59**

2013-2014

BOERENZOON WORDT BEROEPSRENNER _____ **71**

2015

ONDER DE VLEUGELS VAN PATRICK EN ASTRID _____ **93**

2016

**EEN SLECHT JAAR IN DE BESTE
PLOEG VAN DE WERELD** _____ **111**

2017

HET BOERENJAAR _____ **127**

2018

OOGSTEN IN DRIEKLUR _____ **149**

2019

DERDE IN DE HEL, FEEST IN GENTBRUGGE 165

2020

TUSSEN KOERS EN CORONA 177

2021

DE KOERS EN DE KOE 189

2022

GEEN KOE, WEL EEN KALF 211

2023

LOVE & HATE 231

2024

EEUWIGE TROUW 245

2025

LAATSTE RECHTE LIJN 257

EPILOOG 264

DANKWOORD 269

DONDERDAG 24.12.2020

DE GEBOORTE VAN EEN IDEE

‘Hey Wouter, hoe is het weer daar bij jullie?’

Het is de vooravond van kerstavond en het regent pijpenstelen. Ik heb mijn wagen aan de kant van de Deinsesteenweg richting Tielt geparkeerd om mijn volle aandacht op ons FaceTime-gesprek te richten. Terwijl volgepakte auto's met opgedirkte inzittenden voorbijrazen, vertelt Yves – vanop een dakterras in het Spaanse Dénia – dat hij toch liever aan de kerstdis had aangeschoven dan eenzaam zijn trainingsweken aan de Costa Blanca af te werken.

‘Dat snap ik’, reageer ik. ‘Maar zo te horen wil je dit seizoen niets aan het toeval overlaten.’

Enkele weken eerder had ik een idee gelanceerd bij de communicatieverantwoordelijke van Deceuninck-Quick-Step: de rubriek ‘De weg naar Roubaix’ in het Eén-programma *Iedereen beroemd*, waarin ik Yves een aantal maanden lang zou volgen, tot Parijs-Roubaix. Yves had er meteen enthousiast op gereageerd. Dit telefoontje is onze eerste echte kennismaking – eigenlijk een soort intentieverklaring.

‘Waarom heb je eigenlijk toegezegd?’ vraag ik.

‘Ik voel me vereerd’, antwoordt hij. ‘Maar het motiveert me ook. Ik wil niet afgaan voor tv-kijkend Vlaanderen.’

Zes maanden eerder, op 6 juli 2020, had ik dit bericht gekregen. Out of the blue, via Instagram: *‘Walter! Kben in Italië aan het kijken naar de laatste aflevering van “Dwars door Oceanië”. Ik krijg keer op keer kiekevel van de avonturen da gij hebt meegemaakt! Chapeau! Echt waar!’*

Afzender: Yves Lampaert.

Mijn fietstocht dwars door Australië en Nieuw-Zeeland, gemaakt voor *Iedereen beroemd*, had hem dus duidelijk geraakt. Ik antwoordde dat ik zijn bericht enorm waardeerde en dat ook mijn haren rechtop gaan staan telkens als hij demarreert. In de weken die volgden stuurden we sporadisch berichten heen en weer.

Ik nodigde hem uit op een lezing over ‘Dwars door Oceanië’, waar hij samen met zijn vriendin Astrid op inging. Het werd een gezellige avond – we bleken ook in het echte leven een klik te hebben. Maar voorlopig bleef het daarbij.

Tot 21 oktober 2020. Als gevolg van de coronapandemie was de wielerkalender herschikt, en zo vond de AG Driedaagse Brugge-De Panne uitzonderlijk in het najaar plaats. Geen lentekoers dus, maar een herfsteditie – met een stevig westenwindje erbovenop. Een kolfje naar de hand van Yves Lampaert.

**IN ZIJN TYPISCHE
WERKMANSSTIJL, SCHOULDERS
BREED WIEGEND EN OP DE
TANDEN BIJTEND, BEUKTE
HIJ ZICH EEN WEG NAAR DE
OVERWINNING**

Terwijl hij blazend en wrijvend over zijn shirtsponsor over de meet bolde, voltrok zich achter hem een tweede mirakel: ploegmaat Tim Declercq, zijn boezemvriend, wist zich op het nippertje uit de greep van de sprintende achtervolgers te houden en reed

met opengesperde mond naar een tweede plaats. Een wonder: Yves en Tim, eerste en tweede. Ploegmaats Bert Van Lerberghe en Kasper Asgreen vervolledigden het feest met een zevende en negende plaats. In mijn huiskamer stond ik in stilte te juichen.

Daar, op de parkeerstrook langs de Deinsesteenweg, herinner ik Yves aan dat moment.

‘Dat was echt een mooie dag!’ glundert hij opnieuw, even hard als toen aan de meet.

Terwijl hij zich op een terrasstoel laat zakken, imiteert hij met verve het gesprek tussen hem en Tim aan de aankomstlijn:

Yves: ‘Den tweeden?’

Tim: ‘Ja, kheb gewacht tot ge buiten schot waart. Kzegge... kgoh nog eens gaan. Kzegge... kgoh hem nooit meer pakken.’

Yves: ‘Hé, de vijfden in den Omloop en den tweeden ier. Ge gaat god-verdomme meugen bellen naar Patje, wi.’

Ik schiet opnieuw in de lach en denk terug aan die beelden aan de finish. Door de coronamaatregelen bleven de journalisten op afstand, wat de renners ruimte gaf om gewoon zichzelf te zijn – ontwapenend, eerlijk, enthousiast. Pure televisie. Het soort waar ik van houd. Wat in De Panne gebeurde, legde de kiem van ons gezamenlijke avontuur.

Aanvankelijk dacht ik eraan De Melkerie te volgen, het trainingsgroepje van Yves met onder anderen Tim Declercq en Bert Van Lerberghe. De camaraderie, de ongedwongen sfeer en vooral de no-nonsense humor leken de perfecte ingrediënten voor een wekelijks rubriek. Maar corona besliste er anders over. Zoveel mensen samen volgen was simpelweg niet haalbaar.

Tijd voor plan B. En dat bleek misschien zelfs beter. Overal las ik over de liefde van Yves voor de kasseiklassieker Parijs-Roubaix. Waarom niet zijn voorbereiding op die koers volgen? De opofferingen, de verwachtingen, de stresssituaties. Een lange weg met

vallen en opstaan, en hopelijk af en toe eens oogsten. Op kerst-avond 2020 werd de weg naar Roubaix geopend.

In Dénia klinkt plots het belgeluid van een microgolfoven.

‘Ik denk dat mijn lasagne klaar is.’

‘Zelf gemaakt?’ vraag ik nog.

‘Zelf gekocht.’

Ik lach smakelijk, vat nog kort onze afspraken samen en wens hem een vrolijke kerst.

‘Hetzelfde. Beetje eenzaam, maar ik heb nog de chance dat het hier beter weer is.’

***

De rubriek liep twee seizoenen, in 2021 en 2022. Het item was populair bij de kijkers, maar kende vooralsnog geen goede afloop. ‘De weg naar Roubaix’ bleek jaar na jaar vol obstakels te liggen. Pech, ploegtactiek of een sterkere tegenstander staken Yves telkens stokken in de wielen.

Het belette echter niet dat dit alles het begin van een mooie samenwerking werd, die zou uitmonden in een al even mooie vriendschap. In de jaren die volgden zat ik als een volleerde wielrijder steeds dicht bij Yves’ hielen en ondervond ik mee aan den lijve de beenharde wetten van de koers. Hoe winst en verlies soms schouder aan schouder liggen en hoe bijtend eenzaamheid bij zowel renner als rennersvrouw kan zijn. Maar ik werd daarnaast ook liefdevol omarmd door zowel zijn vrienden en familie als Forza Lampaert, de grootste en trouwste supportersschare van het peloton, die eigenlijk ook als familie beschouwd mag worden. Ik surfte mee op hun enthousiasme en liet me onderdompelen in de dronken roes na een zeldzame overwinning. En zoals dat gaat bij intense gevoelens sloeg dit alles om in een vurige liefde voor de koers en stond ik voortaan nagelbijtend aan de start en finish van grote

en minder grote koersen. Nooit gedacht dat een mens ooit zoveel plaatsvervangende stress kon voelen. Maar bovenal ben ik Yves en zijn entourage bijzonder dankbaar om mij toe te laten in zijn leven en vond ik de tijd rijp om zijn verhaal neer te schrijven.

Nochtans heeft hij de boot lang afgehouden. ‘Wat ga je nu in godsnaam kunnen schrijven?’ had hij vele malen geargumenteed. ‘Van Aert of Remco? Ja. Maar ik?’

Die bescheidenheid typeert hem, maar anderzijds is een verhaal van veelwinnaars niet per se een beter verhaal. Yves is inderdaad geen buitengewoon talent. Geen Tadej Pogacar of Wout van Aert. Maar hij wordt wel bejubeld, geroemd en gewaardeerd om zijn ijzeren wilskracht. Hij zal altijd *skarten* en *z’n kot uitkuisen*. Met de boerenpapplel meegegeven zit hard werken in zijn genen.

Daarmee behaalde hij intussen toch ook al zestien fantastische overwinningen. Om er maar een paar te noemen: hij werd Belgisch kampioen op de weg en in het tijdrijden, twee jaar na elkaar was hij de snelste in Dwars door Vlaanderen, in Spanje pakte hij na een zege de rode leiderstrui, en we herinneren ons nog allemaal zijn fenomenale raid door Kopenhagen in de Tour de France van 2022. Waarbij hij de proloog won en de gele trui pakte.

Die laatste zege stak er dan wel bovenuit, maar wat hem eigenlijk nog meer bijzonder maakt is zijn spontaniteit en jovialiteit.

**IN EEN WERELD
WAARIN ELK INTERVIEW
GEORKESTREERD LIJKT,
ZORGT HIJ NOG STEEDS
VOOR EEN FRISSE WIND
IN HET PELOTON.**

Yves spreekt met zijn buik. Nooit bitter, altijd vriendelijk. Dat ene 'kalf' langs die Noord-Franse kasseistrook buiten beschouwing gelaten.

Bovendien is Yves een uitstekende teamplayer en allemansvriend. Dus behalve over het verhaal van zijn leven tot nu toe zal dit boek ook over vriendschappen gaan. Op en naast de fiets. Zoals die tussen hem en mij. En ik kan u alvast geruststellen, beste lezer, Yves is in het echte leven even sympathiek. Dit boek zal op dat vlak geen verrassingen opleveren. Wat ik u wel garandeer, is een eerlijk en oprecht portret. Want dat is Yves helemaal. *Every inch authentic. More than just a farmer's son from Belgium.*

DI
PROLOG
VAN MIJN
LEVEN

'I am just a farmer's son from Belgium, hé.'

Ik baal nog steeds als een stekker als ik aan dat magische moment denk. Want zonder het te beseffen miste ik een stuk Belgische wielergeschiedenis. Het is dankzij een sanitaire stop dat ik toch nog live de tranen van Yves op het kleine scherm van mijn iPhone kon meepikken.

Enkele minuten daarvoor was ik een toilet binnengestapt toen mijn iPhone onophoudelijk begon te trillen. Het ene bericht na het andere kwam binnen. Ik dacht meteen aan iets onheilsPELLENDS. Het tegendeel was waar. *'Miljaaaar! Hij doet het!'*, *'Maaachtig!'*, *'Ik zit te blèten in mijne zetel. Ik ben zoooo blij voor hem.'*

De berichten kwamen van vrienden, collega's en kennissen. Zij wisten allemaal dat ik Yves sinds een aantal jaar op de voet volgde en dus ook hoe hard ik telkens meeleeft. Het besef sijpelde binnen: ik heb net de grootste krachttoer van zijn carrière, erger nog, misschien wel van zijn hele leven gemist.

Hoe was het in godsnaam zo ver kunnen komen? Op die bewuste vrijdag, 1 juli 2022, stond ik voor een hartverscheurende keuze. Of ik keek vanaf een uur of vijf naar de proloog van de Tour de France. Of ik liet mijn vaderhart spreken en trok naar het tuinfeest van de crèche van mijn zoon. De liefde voor mijn zoon won uiteindelijk. Ik kon tenslotte ook wel wat volgen op mijn iPhone. Dacht ik. Want het telefoonbereik in die tuin was nihil. Tot ik op dat tuinfeest dus richting het kleinste kamertje verdween en er luttele seconden later in een overwinningsroes verkeerde. Ik ging op zoek naar het beste bereik en belandde zo tussen pluchen beren en speelgoedkeukens. Terwijl Bumba mij doordringend in de ogen keek, zat ik als een bezetene naar het kleine scherm te staren. Daarop zag ik hoe Yves huilend in de armen van zijn soigneur Kevin Verstaen en persman Phil Lowe vloog. *'Fak, wa ik nu gedaan?'* bleef hij steeds herhalen. Vanonder zijn opgeklapt koerspetje dropen tranen vol ongeloof van zijn rood aangelopen gezicht. Ik slikte meermaals een krop door, greep naar Bumba en veegde er mijn tranen aan droog.

'DAT STAR WARS-DING'

Een dik jaar later zitten Yves en ik op de fiets op het jaagpad in Oeselgem, richting het Land van Stijn Streuvels. Het is november, de grote vormpiek ligt achter hem. Het ideale moment voor mij om nog eens aan te pikken. Aanvankelijk houden we nog een strak tempo aan, maar na een uur is er ruimte om de 'beentjes te laten vallen'. Wanneer een wielertoerist met gele trui ons pad kruist, zie ik dat als een signaal om terug te keren naar die memorabele dag in Kopenhagen.

YVES SMIJT ZIJN VERSNELLING EEN TAND LAGER EN SCHIET IN VERTELMODUS

Hij lijkt alles opnieuw te beleven.

'Dat Denemarken een wielergek land is, werd al duidelijk tijdens de ploegvoorstellingen in Kopenhagen. Wij werden daar als helden onthaald. De mensen stonden rijen dik en de sfeer was werkelijk zinderend. Zeker toen de namen van onze drie Denen in de selectie – Michael Mørkøv, Mikkel Honoré en Kasper Asgreen – werden afgeroepen. Man, ik was echt onder de indruk. Ik krijg opnieuw kippenvel als ik eraan denk. Toen dacht ik al: dat gaat wat geven tijdens de proloog.'

Twee dagen na de ploegvoorstelling en vijf jaar na de laatste keer dat de Tour met een individuele chronorace was gestart (toen waren de bloemen in het Duitse Düsseldorf voor Geraint Thomas), stonden de bussen van Quick-Step-Alpha Vynil en Jumbo-Visma zij aan zij. Voor de zwart-gele bus draaide Wout Van Aert zich warm. Hij had zijn zinnen op ritwinst en dus geel gezet en was bereid daarvoor een kwartier lang diep in het rood te gaan.

Ook het parcours was op het strak afgetrainde lijf van Van Aert geschreven. De Tourorganisatie had een biljartvlak stadsparcours van precies 13,2 kilometer uitgetekend dat zich langs verschillende

trekpleisters door het hart van ‘de beste fietsstad ter wereld’ slingerde. Al waren de eerste 8 kilometer voornamelijk rechttoe rechtaan. Pas daarna kwam er meer bochtenwerk aan te pas. Er moest in het totaal een twintigtal keer van richting worden veranderd. Kortom: een technisch parcours. Meer dan enkel stampen en vlammen dus.

Iets verderop liet ook wereldkampioen tijdrijden Filippo Ganna niets aan het toeval over. Zijn kledingsponsor Bioracer was maanden met zijn pak bezig geweest. De dagen voor de start van de Tour was er zelfs een mobiel Bioracer Protolab in Kopenhagen aanwezig waarin drie specialisten last minute aanpassingen konden doen. De Italiaan zou koste wat kost in zijn allersnelste configuratie ooit van het startpodium rollen. Ook voor Ganna was er dus maar één doel: winnen!

‘Ik moest me geen illusies maken. Ook andere grote kanonnen als Stefan Bissegger en vooral Pogacar hadden hun vizier op deze proloog gericht. Ik mocht al zeer tevreden zijn met een plaats in de top 10. En eerlijk, ik kijk nooit echt uit naar de Tour. Het is een groot circus en wij zijn zo’n beetje de clowns van het spel. Maar het blijft dé grootste rittenkoers ter wereld’, vertelt Yves terwijl we in de verte de Tiegemberg zien opdoemen. Hopelijk toont hij straks een beetje genade.

De Tour de France is inderdaad een circus, maar ook hét toneel om innovaties aan de wereld te tonen. En dus kon Specialized, sponsor van onder andere de ploeg van Yves, niet achterblijven. Het witte konijn van de Amerikaanse constructeur van fietsen en fietsonderdelen was dit keer een soort tijdriethelm die leek weggeplukt van de set van *Star Wars*. ‘Onder de helm zat een zwarte sok die over onze oren tot op onze nek kwam. We leken wel futuristische bankovervallers. Ik had er een paar dagen eerder al eens mee geoefend op een verlaten vliegveld in de buurt van Kopenhagen, maar voelde mij er absoluut niet goed bij. Mijn zicht was beperkt. Ik vertrouwde het spelletje niet.’

Yves was dus argwanend. En daar kwam nog een portie opstandigheid bij, want de dag voor de tijdrit kreeg hij van de ploegleiding te horen dat hij niet als belangrijkste tijdrijder van deze selectie werd beschouwd. ‘Er werd rekening gehouden met het weer, want sommige weerapps spraken van eventueel wat regen naar het einde van de wedstrijd toe. Daardoor mocht Asgreen bijvoorbeeld vroeger starten, wanneer er nog droog weer werd voorspeld. Ik was eigenlijk wel ontgoocheld, ja. Ik snapte ook wel dat Asgreen voor eigen volk reed, maar hadden ze dan zo weinig vertrouwen in mij? Terwijl ik verdorie twee weken ervoor nog een tijdrit in de Ronde van België had gewonnen. Voor Mads Pedersen nota bene.’

Heeft dat het vuur aan de lont gestoken? Had Yves net dít nodig om die extra procenten te duwen? Wat wel zeker is, is dat hij misschien wel voor het eerst in z’n carrière stevig op tafel klopte. ‘Ik dacht: als jullie maar zo weinig geloof in mij hebben, dan weiger ik ook met die nieuwe helm te rijden. Het klinkt misschien kinderachtig, maar ik was vastberaden. Ik zou laten zien dat ze zich vergist hadden.’ Maar dat was makkelijker gezegd dan gedaan, want de ploeg had simpelweg geen andere helmen mee. ‘Terwijl ze dat eigenlijk wel beloofd hadden. Ik bleef maar herhalen: “Ik rijd niet met dat onnozel *Star Wars*-ding.”’

De tijd verstreek en de start van de proloog kwam dichterbij en dichterbij. Een oplossing drong zich op. ‘Het was uiteindelijk verzorger Kurt Van Roosbroeck die me plots geruststelde. “Wacht,” zei hij, “ik heb een idee.”’

Kurt trok naar de bus van Total Energies, ook gesponsord door Specialized, met de vraag of zij misschien nog zo’n ouder model op overschot hadden. Hij kende daar een ex-medewerker van Quick-Step, tegenwoordig als mecanicien aan de slag bij het Franse team, en ‘zou dat even gaan regelen’.

En jawel. Een oplossing was in de maak. ‘Ik weet niet wat ik anders gedaan had. Ik denk dat ik desnoods met een gewone helm was gestart.’

Het oude model was er dus. Nu was het enkel nog een kwestie om de stickers van Total Energies eraf te halen en die van Quick-Step-Alpha Vinyl erop aan te brengen. ‘Dat was vrij goed gelukt, behalve het rode stukje onderaan de achterkant van de helm. Dat stukje verraadde dat het niet om een originele helm van de ploeg ging. Maar het was werkelijk niemand opgevallen. Ik denk trouwens dat ik dit nooit eerder verteld heb. In ieder geval, ik was content. De race kon beginnen.’

REGENBANDEN & REVANCHE

Schouder aan schouder fietsen Yves en ik intussen naar de top van de Tiegemberg, een flinke puist aan de voet van de Vlaamse Ardennen die Yves op zijn duimpje kent en waarvoor hij zijn hand niet omdraait. Ik daarentegen voel melkzuur opborrelen, maar laat het niet merken en probeer mijn aandacht zo veel mogelijk bij zijn verhaal te houden. Een verhaal dat door het weer boordevol plotwendingen zit. Er werd zonnig weer met een kleine kans op wat motregen voorspeld, maar van alle goden zijn de weergoden de minst betrouwbare. Luttele minuten voor aanvang regende het oude wijven in Kopenhagen.

‘En toch. Ondanks de regen liep Kopenhagen eivol’, zegt Yves. Hij vertelt over de uitzinnige menigte die zag hoe de Fransman Jérémy Lecroq om 16 uur als eerste van het startpodium rolde. Maar de eerste die zeiknat in de hotseat plaatsnam was Mathieu van der Poel. Die realiseerde met 15’31” een scherpe tijd, al was hij zelf niet meteen tevreden. *‘Tegen de specialisten gaat dit niet volstaan’*, liet Van der Poel meteen na de finish optekenen. En hij bleek gelijk te hebben, want eerst dook Ganna 3 seconden onder zijn tijd, en daarna was Van Aert nog maar eens 5 seconden sneller dan de Italiaan. Het regende al iets minder fel dan bij aanvang, maar ondanks de plassen op het asfalt en de witte verfstrepen die vervaarlijk glad oogden, gingen de tijddritconcurrenten voluit. Ook Bissegger ging voluit, maar ging tot twee keer toe ook onderuit.

Wout van Aert lag dus op ramkoers om deze proloog naar zijn hand te zetten. Hij klopte Ganna, die werkelijk niks aan het toeval had overgelaten, en was daar bijzonder blij mee. En in een normale wereld zou de buit binnen zijn voor de Kempenaar, maar de weersomstandigheden zouden een rol van belang blijven spelen, want het stopte uiteindelijk met regenen.

‘Nu ja, dat betekende natuurlijk niet dat alles dan plots droger is’, vertelt Yves. ‘Het wegdek was even nat als bij Wout en Ganna. Maar ik had me voorgenomen: ik trek door.’

Om 17u44, veertig minuten nadat Wout van Aert vertrokken was, trok Yves zich aan de Hans Christian Andersens Boulevard op gang.

‘Ik had mijn benen tijdens de opwarming niet gevoeld. Ik voelde me zelfs zo goed dat ik tijdens de verkenning eigenlijk ook al tamelijk voluit ging, met als gevolg dat ik een enorme slipper maakte bij het indraaien van een bocht. Maar ik voelde vertrouwen en ook bij de start wist ik dat ik over een uitzonderlijk stel benen beschikte.’

JE HEBT MAAR EEN PAAR VAN DIE BEGENADIGDE DAGEN IN JE CARRIÈRE.

Dat en een beetje gezonde nijdigheid zorgden voor een blitzstart. Van Aert zag het vanuit zijn hotseat niet graag gebeuren.

Behalve voor de helm had Yves nog een aparte keuze gemaakt. Die van het soort banden. Het was dan wel gestopt met regenen, het wegdek lag er nog altijd glad bij. ‘Ik heb zelf, op advies van de mecaniciens, voor regenbanden gekozen. Wat dus meer grip geeft in de bochten, maar tegelijk ook voor meer weerstand zorgt. Ze bollen iets minder dan gewone banden. Weinig renners hebben die keuze gemaakt. Van Aert niet, Ganna niet, Bissegger niet. Pas op, zelfs met die regenbanden heb ik een paar keer mijn wielen voelen wegschuiven. Maar ik dacht niet te veel na en ging voluit. Via mijn

oortjes werd ik perfect aangedreven door mijn ploegleider, Tom Steels. Hij weet gewoon zeer goed hoe hij me vooruit moet stuwten. Niet te gek beginnen en dan vol enthousiasme de finale in. Ik hoorde alleen al aan zijn stem dat ik goed bezig was. Nochtans lag ik aan het tussenpunt 2 seconden achter op Van Aert.'

Yves voelde zich goed en was vastberaden om in het tweede deel, met meer bochten en smalle straatjes, 'nog een duwke' bij te geven. 'Ik reed met een 58/11. Schakelde tussen pion 13 en 15. Gaf alles. En bij iedere bocht haalde ik telkens één keer diep adem om me een beetje te *herzetten*. Remmen heb ik amper gedaan. Ik zat zo hard in mijn tunnel. De Kleine Zeemeermin bijvoorbeeld, op 4 kilometer van de meet, heb ik nooit opgemerkt.'

'En het lag zeker niet aan de helm', gniffel ik terwijl Yves terug het tempo opdrijft. We hebben het verste punt op onze rit bereikt en met een zuidwester in de rug keren we onze neuzen richting zijn thuisbasis.

DE GELE STUNT

De eindmeet komt steeds dichterbij en in de volgwagen van Quick-Step gaan de decibels de hoogte in. In een filmpje op YouTube is te zien hoe Tom Steels zijn poulain op aandoenlijke wijze vooruit roept: '*Komaan Yves, blijven geloven. Kom op.*' Tussen de zwiepende ruitenwissers zien we Yves de laatste bocht indraaien. De immer rustige Steels schreeuwt de longen uit zijn lijf: '*En nu vol, maat. Vol!*' Wilfried 'Fitte' Peeters, de ploegleider aan het stuur, maakt hem duidelijk dat hij voor de overwinning rijdt en dus geel kan pakken. '*Komaan, Yves. Erin geloven. Niet twijfelen. Alles eruit.*' Fitte herhaalt nog eens dat hij voor de overwinning rijdt. Tom wil zijn woorden door de intercom herhalen, maar lijkt een krop te moeten wegslikken. Daarna herpakt hij zich: '*Komaan, ik ben niet aan 't zeveren. Je rijdt voor de overwinning. Hup. Hup. Hup. Vol, Yves. Vol!!!*' De ploegauto wordt dan van het parcours afgeleid. Fitte is overtuigd van winst. Tom blijft stil.

Op dat moment verscheurde in het West-Vlaamse Houthulst een elektrische haagschaar de dorpse stilte. De zon scheen fel. In de tuinen rondom trokken uitgelaten kinderen de zomervakantie op gang. Een schreeuwende vrouwenstem overstemde plots alle geluiden. *‘Tiiiiiim, kom snel naar binnen. Yves gaat geel pakken!’*

Nog net op tijd zag Tim Declercq hoe zijn boezemvriend onder de tijd van Van Aert dook. Dan is Van Aert eens sneller dan zijn eeuwige concurrent (Ganna hield Van Aert al twee keer van een wereldtitel tijdrijden), zorgt Yves ervoor dat zijn gele droom uiteenspat.

‘Ik was zo blij voor *mijne moat*, maar ik wist ook dat het nog niet binnen was’, vertelt Tim me later tijdens een koffieritje. ‘Het ene moment was ik nog rustig mijn haag aan het scheren, het andere liep ik als een bezetene door mijn living.’

Nu was Yves aan de beurt om nog een dik uur met dichtgeknepen billen in de hotseat plaats te nemen. Een uur dat ongetwijfeld een eeuwigheid zal hebben geduurd. ‘Het was alsof ik terug op de schoolbanken zat. Daar kon een uur ook zo lang duren. Ik was blij dat ik in de hotseat zat, maar het wachten was hemeltergend. Er raasde van alles door mijn hoofd. Op een bepaald moment zag ik een kind in gele trui passeren en dat beeld bracht me helemaal terug naar mijn kindertijd. Hoe ik samen met mijn broer van het veld naar de living spurtte om naar de finale van de etappes in de Tour te kijken. Het voelde alsof ik naar een film over mezelf aan het kijken was, maar waarvan ik niet wist of hij zou uitdraaien op een happy end of een sisser.’

Ook in Vlaanderen kon het nagelbijten beginnen. Zoals in Houthulst, waar Tim Declercq intussen hypernerveus geworden was. Ik probeer het te begrijpen. Hoe je als allerbeste vriend van Yves, en eigenlijk ook gewoon puur uit interesse voor je vak, niet vanaf het begin van de proloog van de allerbelangrijkste wedstrijd voor je tv zit. ‘Het deed te veel pijn. Ik kon simpelweg niet kijken. Enkele dagen voor de Tourstart had ik in België nog een coronatest

laten afnemen met het idee: het zal wel oké zijn. Daarom reisde ik ook al af naar Kopenhagen. Helemaal klaar voor Le Grand Départ. Het had mijn vierde Tour moeten worden, maar helaas. Mijn test bleek positief. Ik wou nog een tweede test in Kopenhagen doen, maar de ploegleiding was onverbiddelijk. Met een huurauto moest ik helemaal alleen naar huis. Dat was mentaal een harde noot om te kraken. En het strafte van allemaal: ik bleek helemaal geen symptomen te hebben. Een tweede test had echt een ander resultaat gegeven. Soit, ik probeerde mijn gedachten dan maar te verzetten. Door mijn haag te scheren.'

Wie Yves wel als Deens dynamiet uit de startblokken had zien schieten, was vrouwlief Astrid. 'Ik zat op 't hof', zegt ze daarover tijdens een van onze vele belrondes. Bij haar schoonouders dus.

**ALS ASTRID VERTELT, DAN
DOET ZE DAT ALTIJD IN
GEUREN EN KLEUREN.
DUS OOK OVER DIE DAG
WAAROP HAAR MAN OP WEG
WAS NAAR GEEL ÉN GROEN.**

'Het werd nog even zeer spannend met Christophe Laporte. Hij realiseerde aan het tussenpunt de snelste tussentijd maar nam iets te veel risico's en ging onderuit.'

Op tv hoorde ze de 'oohs' en 'aaahs' door Kopenhagen rollen en zag ze hoe de regengoden met het gemoed van de in lycra getrokken renners speelden. 'Maar na de tussentijden van Nils Politt en Tom Pidcock wist ik dat het zo goed als binnen was. Ik heb Yves zelfs gebeld toen hij in de hotseat zat. Maar ge kent Yves. Hij bleef met de voeten op de grond. "Nee, Stritje, nee, 't is nog niet binnen. Kalm." Toegegeven. Toen Yves aankwam en die seconden op televisie groen kleurden, dachten we dat het een *misse* was.'

Maar het was dus geen *misse*. Wout van Aert was met 5 seconden geklopt door een renner die niemand op voorhand had getipt. Getuige daarvan zijn de lijstjes van de internationale bookmakers, waar hij zelfs niet als *dark horse* vermeld stond. Wie zich die dag wel rijk rekende was Yves zelf, want hij nam naast de zege ook de gele én de groene trui. Enkel de witte trui moest hij afstaan aan Tadej Pogacar, die derde eindigde op 7 seconden. Voor de volledigheid: topfavoriet Ganna eindigde vierde op 10 seconden van Yves.

TRANEN VAN GELUK

En zo werd Yves dus de eerste en verrassende drager van de gele trui in de 109de Ronde van Frankrijk. Een droom werd werkelijkheid. Een rit winnen en geel pakken in de grootste wielervedstrijd ter wereld. ‘Dit was meer dan een droom, dit had ik nooit kunnen bedenken’, blikt hij nu terug. ‘Je weet dat ik geen blèter ben, maar ik kon me toen niet bedwingen. Naarmate het besef binnensijpelde, liet ik de tranen de vrije loop. De ontlading bij een tijdrít is sowieso ook groter, want tegen de tijd rijden is gewoon ongelooflijk hard afzien. Daar is niks leuks aan, het is aftellen en jezelf constant moed inpompen. Daarom is de voldoening achteraf ook veel groter.’

Was dit dan zijn beste prestatie ooit op een fiets? ‘Ik heb nog maar één keer hogere wattages getrapt in een tijdrít. Niet toevallig in de tijdrít in de Ronde van België van een jaar eerder, in 2021. Daarin klopte Remco Evenepoel me met 2 seconden terwijl ik mijn beste tijdrít ooit had gereden. Een gemiddelde wattage van 459 watt gedurende 11,2 kilometer. Dat hij me toch nog klopte, inspireerde me tot zijn bijnaam ‘de Aerokogel van Schepdaal’. Iets wat toen spontaan in me opkwam. Die tijdrít bevatte wel maar één bocht, in Kopenhagen een jaar later was het meer draaien en keren. Mijn gemiddelde power in Kopenhagen was 447 watt. Qua vermogen sowieso een van mijn beste prestaties ooit.’

En wat met de kwatongen die beweerden dat Yves het makkelijker had, omdat het gestopt was met regenen? ‘Bullshit, die banen

waren even nat, hé. Dat was net hetzelfde als bij de andere coureurs. Goh, mensen die iets van koers kennen weten wel beter.'

Het weerhield Vlaanderen er niet van om bij het zien van zijn interview na de wedstrijd een traantje weg te pinken. Een journalist van de Tour de France had hem net een quote ontlokt die hem zijn ganse leven zou achtervolgen: *'My mind is exploding. I started without expectation. Top 10 would be great. Now I beat all the best riders in the world. (hoofdschuddend, op de onderlip bijtend en met trillende stem) I'm just a farmer son from Belgium, hé.'*

'Hoe ga je het vieren?' vraagt de reporter nog.

'Ik had zo graag met mijn beste vriend, Tim Declercq, gevierd. Het is zo jammer dat hij hier niet is. (tranend wegvegend) Daarom draag ik deze zege ook op aan hem.'

Werd ten huize Tim Declercq in Houthulst even emotioneel gereageerd? 'Op dat moment brak ik en liet ik mijn tranen de vrije loop. Wat bijna nooit gebeurt. Ik kan het me toch niet meer herinneren. Dat hij op zo'n moment naar mij verwees, dat is een van de mooiste momenten uit onze lange vriendschap. Hij toonde nogmaals *wa ne schone mens* dat hij eigenlijk is.'

'Na de podiumceremonie heeft de adrenaline nog zeer lang door mijn lijf gestroomd', legt Yves zijn verhaal van die dag neer. 'Er moest ook nog van alles gebeuren. Zoals een opname voor *Vive le Vélo* waarbij ze Tim Declercq betrokken. Nogmaals, ik vond het zo spijtig dat hij er niet bij was. Ik had dat zo graag met hem gevierd. Dan hadden we ook samen op de kamer gelegen en hadden we samen kunnen nagenieten. Nu heb ik tot twee uur de sociale media liggen checken.'

Waar er wel duchtig gevierd werd, was op het thuisfront. In Café Den Bockor, het supporterscafé op de markt van Ingelmunster, waren alle stamgasten aan het scherm gekluisterd. Vuisten werden gebald, pinten gehesen en innige emoties gedeeld. 'Iedereen was die avond uitzinnig. Niemand kon dit geloven. De mensen wa-

ren zo *preus* op hem', vertelt broer en boer Jens daarover. Ook *Het Journaal* had een tv-ploeg naar het supporterscafé gestuurd om een reactie te sprokkelen. De mooiste kwam van de voorzitter van de supportersclub Forza Lampaert, Bert Vanwijnsberghe. Hij vertelde met tranen in de ogen: *'Ik ben een man van 1 meter 90. De enige die mij kan doen blèten is eigenlijk mijne kleinen, maar Yves kan dat blijkbaar ook.'* Er volgde nog een lange nacht met een brullende Bert – 'Forzaaaaa Lampaert' – als dé soundtrack.

Dezelfde ambiance in de Barzestraat in Hulste, op anderhalve kilometer van *'t hof*. 'Toen ik hier aankwam stonden de burens al met bier en cava klaar', vertelde Astrid me enkele dagen na zijn machtsexplosie. 'We hebben tot een uur of één feestgevierd op onze oprit. Het was geestig. En er was veel volk. Plots zagen we een combi en vroegen we ons af of iemand de politie had gebeld. Maar toen keken we rond ons en zagen we dat alle mensen uit de buurt hier stonden. Die mannen waren op patrouille en staken hun zwaailicht nog even aan om voor wat extra sfeer te zorgen.'

EEEN BRUG TE VER

'Koffietje?' vraagt Yves terwijl we zijn oprit opdraaien.

'Graag', zucht ik. Met mijn tong in mijn voorwiel tik ik af op 78 kilometer. Gemiddelde: 30,4 km/u.

'Ik reed die tijdrit aan een gemiddelde van net geen 52 km/u.'

Ik buig nederig het hoofd en ontwaar een boodschap aan Yves' adres: *Proficiat Yves, Tour Tijdrit 2022*. De afgeleefde letters voor zijn huis in de Barzestraat houden na al die tijd dapper stand.

Miljaar, dat ik dat gemist heb, bedenk ik opnieuw.

Yves staat geconcentreerd aan zijn koffiemachine. Renners en hun koffie, het is een wereld op zich. Terwijl de stoom sist en de motor zoemt, dwaalt mijn blik af naar twee ingelijste truïen boven het toestel. De rode van de Vuelta 2017, en die andere – de gele. Wanneer de cappuccino met een hartje voor me verschijnt, knipoogt

hij: 'Uit liefde gegeven.' Ik neem een slok en wijs op de trui. Yves glimlacht. 'Ongelofelijk hoe dat stuk stof alles naar je toe trekt. Ik heb geprobeerd ervan te genieten, maar eerlijk? Dat was niet gemakkelijk. Iedereen wil iets van je, terwijl jij gewoon je werk wil doen.'

En werken deed hij die dag. 'En vallen ook', zucht Yves. Op de Grote Beltbrug ging het mis: een valpartij die hem meters over het asfalt deed schuiven. Hij toont me de gaten in het shirt: 'Tja, dat bloed, dat maakt die trui echt, hé.'

'Maar na die valpartij heb ik dus nog met Mørkøv – wiens schijfrem krom stond – de achtervolging ingezet, hebben we een halve minuut gedicht en brachten we Fabio Jakobsen naar de meet. Het doel was Fabio te laten winnen in de hoop dat Wout geen tweede werd. Alleen het eerste is gelukt. Weg trui dus. Ik had hem misschien liever wat langer gehouden, maar dat ik hem moest afgeven aan Wout verzachtte de pijn. We zijn intussen echt wel vrienden geworden. En ook de vele felicitaties van de collega's in het peloton hebben me veel deugd gedaan. Ik vond dat echt mooi.'

En zo eindigde het sprookje met het gele randje. 'De rest van de Tour moest er keihard gewerkt worden. Zoals altijd. Maar die prachtige herinnering aan Kopenhagen neemt niemand me nog af.' We kijken allebei nog een laatste keer naar de ingelijste gele trui en knikken instemmend. 'Goeie koffie, hé.'

